Ч. 187 | Второк 22 Серпня (3 Вересня) 1895. | Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтовоі.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостввх на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодинокое число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодинокое число 3 кр.

Рух виборчий.

„Шальвірство“ виборче.

З бучацкого повіта маємо до занотованя цікавий факт з руху виборчого, котрий єсть знову одним доказом більше до того, що ми свого часу писали в статиях під заголовком „Мудрість і мораль наших політиків“. Наші читателі пригадають собі, що ми тиждень тому назад подаючи вісти з руху виборчого, занотували за „Галичанином“ і „Ділом“ вість з бучацкого повіта, що там виринула кандидатура селянина Петра Пивоварчука, та що якийсь п. Косарчук з Нагірянки коло Бучача скликує збори селяньского комітету до себе до дому і що пізнійше мають ся відбути передвиборчі збори в Бучачи, Язлівци, Монастириских і Потоці. Вість та з деяких причин видала ся нам підозріною, але що єї подали майже згідно такі два органи політичні як „Галичанин“ і „Діло“, ми уважали за потрібне єї занотувати, тим більше, що згідність в многих вістях з руху виборчого в обох тих органах здаєсь вказувати на спільне їх ділане, на спільну в практиці акцию, хоч в теориї обі ті ґазети ріжнять ся від себе а навіть і не щадять собі всіляких комплементів. Ми однакож мимо того всего уважали за свій обовязок остерегти виборців, легенько сказавши, перед якоюсь містифікациєю. Показуєсь тепер, що ми мали зовсім рацию коли так писали. Обі згадані ґазети, „Галичанин“ і „Діло“, як майже згідно подали були першу вість про виборчу акцию п. Косарчука в бучацкім повіті, так тепер так само майже згідно їх відкликують. Та згода обох сих ґазет покаже ся ще ліпше, коли наведемо тут дословно їх дописи, походячі очевидно з одного і того самого жерела і поміщені в обох тих ґазетах одного і того самого дня: 19 (31) с. м. в „Ділі“ і 20 (1 вересня) с. м. в „Галичанині“ (ся ґазета антидатує).

В „Галичанині“ читаємо: „Із бучацкого повіта пишут нам:

„Во всіх повітах восточної Галичини сегодня, на кануні виборов, собирается русская інтеліґенция, сьвященики, міщане і селяне, составляют комітети, совіщают ся над кандидатурами, в бучацком же повіті и в самом Бучачі ничего о того рода движенії не слишно. Здішняя русская интелигенція — чистии Поляки: говорят по польски, читают и думают по польски, а руское діло их совершенно не интересует. Сьвященики одни трепещут пред старостою, другі, бити может, ділали би, однако ждут на Wink со сторони митрополичого комитета, иним опять „не випадает“ обращати на себе вниманіе, для того сами бездійствуют і других вздержуют. Міщане і селяне смотрят на роботу братьев Поляков і только воздихают, жаль бо їм, що ґазети упоминают о русском комитеті в Бучачі, котрого ніт і сліда.... Діло з тім псевдо-комитетом било такое:

„Аґент краевого товариства обезпеченій, Теодор Косарчук, хотіл или пошутити з Руси или, бити может, гді-що „заробити“ і в той ціли созвал нісколькых своіх знакомих, составил псевдо-селяньскій комітет, поставил кандидатом господаря Пивоварчука із Зубрца, которому і не снилось кандидовати і созвал віче на день 13 (25) с. м. в своем домі. Розуміется, кромі комисара п. Марцинкевича і нісколькых селян, никто у него не явился і в виду того собраніе било отсрочено до 1 н. ст. сентября. Тот „комитет“ обратился дня 14 (26) с. м. к п. Чайковскому из Медведовец с просьбою, приняти кандидатуру в бучацком повіті. П. Чайковскій не хотіл с начала і слишати о кандидатурі, когда однако „комитет“ Косарчука вторично в том ділі к нему обратился, отвітил, що еще — подумает. Що за интерес иміл в том „комитет“ Косарчука, то ясно як солнце: розходилось ему лиш о пособія, щоби было за що їсти, пити и русских селян дурити. Тот же „комитет“ обращался также к бурмистру гор. Бучача Штерну с запросом: як он смотрит на кандидатуру п. Целецкого, розсчитуя ровно же на пособія от упомянутого кандидата.

„Доводим прото к общему свідінію, що в бучацком повіті ніт ніякого русского виборового комитета, только друзья Теодора Косарчука, который в той ціли завязал комитет, щоби эксплоатовати или п. Чайковского, или п. Целецкого, а русское діло осмішити. — Х.“

В „Ділі“ знов читаємо:

„З Бучацкого пишуть нам:

„По всіх повітах тепер перед виборами збирає ся руска інтеліґенция, сьвященики і селяне, завязують передвиборчі комітети, ставлять кандидатів, а в повіті бучацкім і в самім Бучачи ані гадки. Інтеліґенция наша тут — то чисті Поляки, говорять по польски, читають і пишуть по польски — забули, що они з роду Русини і на рускій земли. Сьвященики-ж одні боять ся старости, другі чекають резолюциї митрополичого комітету, а иншим знов не випадає на себе звертати очий, бо остають в промоциї, длятого й самі мовчать і другим наказують. Міщани і селяни дивлять ся на роботу Поляків і тілько зітхають глядячи на руску байдужність, а до того жаль їм дуже, що по ґазетах пишуть о рускім передвиборчім селянь-

---

22)

БІДНИЙ МАРКИЛЬ.

Відзначена нагородою новеля Т. Комбого

(Переклад з французского).

(Дальше.)

Альвіна чекала цілу годину на звичайні щоденні розпоряджения своі ґаздині зрана, а коли та не показувала ся, то она пішла сходами на гору і запукала поволеньки до дверий Терені.

— Ходи сюда, Альвіно! — відозвала ся Тереня, котрій на вид вірноі служниці якось наразъ прийшла до голови якась потішаюча гадка. Мої тато лишили вчера Маркиля десь там в місті і я не можу тепер довідати ся де він. Иди, Альвіно, біжи що можеш, і довідуй ся всюди за директором від музики, чоловіком, що дає концерти, таких людий преці не богато. Коли допитаєш ся до него, то поговори з Маркилем, скажи єму, нехай не журить ся, я ще знайду спосіб, щоби він до нас вернув ся, бо я его дуже любила. Розумієш длячого я тебе посилаю, а не іду сама? Бо я би не могла єму так всего сказати, як отсе тобі. Иди-ж, Альвіно, іди зараз!

Альвіна за той час споглядала переляканa на заплакане личко своєї ґаздині, тепер же рушилась і так як стояла пустилась в дорогу. В місті було дуже трудно чого довідати ся; люди сьміяли ся їй в очи, коли она допитувала ся за якимсь директором від музики, і навіть не знала як він називає ся! Наконець удало ся їй довідати ся, що трупа переїзджаючих артистів давала минувшого вечера концерт в готели „під сонцем“. Там сказали їй, що ті, котрих она шукає, поїхали досьвіта першим поїздом — куди, того ніхто не знав сказати.

Тереня як прибита вислухала ту звістку і не сказала на то нічого; она сподівала ся, що Маркиль дасть їй якимсь способом знати о собі. Але Феликс Пренель постарав ся о то, щоби до того не прийшло.

— Лист, наданий вчера, мусить нині в полудне надійти — укладав він собі в голові.

Пішов длятого около тоі пори в село, замовив у коваля якусь роботу і чекав коли над'іде почтовий віз.

— Єсть там що й для мене? — спитав він урядника, що отвирав торбу з листами.

— Ні, нема; але єсть лист до панни Терені.

— То на одно вийде, дайте его сюди! Як то добре, що я тут як-раз; бідний листонос не буде потребувати лїзти по стрімкій дорозі аж на гору.

На дорозі роздер він куверту. — Коротко а добре, то треба признати — говорив він сам до себе і перечитав ще раз тих кілька рядків, в котрі Маркиль перелив всю свою душу. — От і люлька мені згасла, хороший отсей папір як-раз придасть ся.

Він скрутив лист, запалив его і закурив собі до него люльку набиту поганим зілєм.

Був то сумний день для Терені, а преці ще лиш перший з довгого ряду сумних днів. Бліда й тиха взялась она до своєї роботи, не питала нічого, не говорила нічого, але сторонила від батька, бо не могла бути з ним так щира як давнійше. Та й єму було якось маркотно в єї присутности; єму чогось заєдно звеніло немило питанє его доньки: „То ви его продали?“

Не досить на тім — ще й з боку почав Феликс Пренель зазнавати всіляких неприятностий. Всї люди знали Маркиля, з близька і здалека кликали его грати до танців, і не було дня коли-б хтось не приходив просити, щоби відпустив его за добрі гроші.

— Дайте мені спокій! — накидав ся він тогди нераз на людий. — Я вже не его ґазда; він забрав ся від мене!

— Забрав ся? А то-ж чому? Де-ж подів ся? Шкода було его пускати від себе!

Аж тепер знайшли собі язики що молоти. Того Феликс Пренель не предвидів! Доки Маркиль був на хуторі в черемшині; то люди от лиш так собі дещо поговорювали, але від коли его не стало, пішла помовка таки вже на добре.

— Та чи знаєте що? Не що иншого лиш

скім комітеті в Бучачи, а єго нема. Тільки Теодор Косарчук, знаний аґент товариства Краківского з руки п. Чижовского, хотів або закупити з Русинів або дещо спрофітувати, зібрав кількох своїх заушників, зробив псевдо-руский селяньский комітет, поставив на кандидата селянина Пивоварчика з Зубрця, котрому й не снило ся кандидувати і скликав віче на 25 с. м. в своїм домі на Нагорянці в Бучачи. Розуміє ся, кромі п. комісаря Марцинкевича і заушників Косарчука нїхто не явив ся, для того зібранє відложено до 1-ого вересня. Однак славний той комітет Косарчука удає ся зараз на другий день до властителя з Медведовець п. Чайковского і просить єго приняти кандидатуру, бо всї Русини того бажають. П. Чайковский з початку не хотів, але коли кілька рази приходили, відповів, що ще намислить ся. Що був за інтерес в тім, виходить з сего, що жадали від п. Чайковского завдатку.... Той сам комітет удав ся до бурмістра з запитанєм: як глядить він на кандидатуру шамбеляна Целецкого — очевидно также не задля чого иншого, як щоби надути п. Целецкого на аґітацию. Отже подаю до відомости, що в повіті бучацкім і в самім Бучачи нема жадного руского селяньского предвиборчого комітету, тілько кумпания з славним Теодором Косарчуком, маюча на цїли оперувати п. Чайковского або шамбеляна Целецкого, а найголовнїйше Русинів виставити на сьміх. — *X.*

Як видимо, обі дописи згідні з собою а навіть сиґнатура їх „X" одна і та сама. Виходить з того що „Галичанин" і „Дїло" дістають свої інформациї про рух виборчий в бучацкім повіті з одного і того самого жерела, а що найменше, що дописуватель сих ґазет мусить бути чоловік того рода, котрий потрафить однаково служити як народній рускій партиї і єї орґанови, так і москвофілам. Нехай же тепер хто тут розбере, про кого тут бесїда в обох сих дописях, про яку інтелїґенцию? Чи про москвофілів, чи про Русинів, чи про Поляків? Коли там в бучацкім повіті суть якісь люди, що Русини з роду, але они чисті Поляки, то яке кому дїло до них? Нехай собі будуть Поляками. Коли же бесїда про москвофілів, що підшивають ся під Русинів, то чому „Дїло" і єго дописуватель не виступить отверто і не скаже того? А коли москвофіли нарікають на то, що бучацкі москвофіли не виступають яко такі, то що „Дїлу" до того? Чого оно спільно з москвофільским орґаном нарікає на то? Хиба-ж „Дїлу" так само як і „Галичанинови" залежить на тім, щоби бодай чим небудь „допечи" тим, що готові поступати спільно з нашими князями церкви? Здає ся, що так; „Дїло" в своїй слїпоті партийній забуває навіть на то, з ким іде до спілки, — єму видко все одно, чи з тої єго роботи вийде рускому народови яка користь чи нї, чи народовцї з єго табору зискають що на тім, чи нї, лиш то одно оно знає, щоби на кождім кроцї кидати колоди під ноги тим, що постановили собі безвзглядно поступати і мати на оцї лиш інтерес руского народу. Против тих готово народовске „Дїло" приступити хоч би й до спілки з москвофілами.

Але можна би подумати, що обі сї дописи, то лиш проста осторога перед якимсь „шальвірством" виборчим. Добре; єсть і то в них. Але нехай же нам хто скаже, длячого „Галичанин" і „Дїло" разом подали першу вість про акцию п. Косарчука? Ми маємо певнї дані припускати, що обом редакциям сих ґазет не могла бути незвістна особа п. Косарчука, котрий дав ся пізнати і не одним приватним особам. Длячого-ж оба ті верховодячі орґани політичні зважили ся надати спільно санкцию акциї п. Косарчука, подаючи єї до публичної відомости без всякого застереженя? Чи на то, щоби Русинів виставити на сьміх? Авже-ж вина за то спадає не лиш на самого ініциятора „акциї" виборчої, котрий міг притім мати ще й инші цїли, але також і на ті орґани, котрі пустивши ту вість по краю, тим самим і підперли єї. Міг собі то зробити „Галичанин" бо єму залежить на тім, щоби Русинів виставляти всюди на сьміх, але не повинно було робити того „Дїло", котрому „дїяльність" п. Косарчука мусїла конче бути звістна. Длячого оно эсолїдаризувало ся в сїй справі з „Галичанином" се для нас загадка, котру можемо собі хиба тим пояснити, що „Дїло" намагає ся в руху виборчім підпирати спільну акцию людий свого табору з москвофілами, чого доказом суть хочби лиш спільні інформациї і спільні дописувателї орґанів народовского „Дїла" і москвофільского „Галичанина".

Перегляд полїтичний.

Є. Вел. Цїсар приїхав вчера до Будивиць і замешкав там в епіскопскій резиденциї. Приняте було величаве, а цїле місто прехорошо украшене. Заступник бурмістра Ташек мав промову до Монарха, в котрій висказав радість цїлої людности з сеї гостини. Є. Вел. Цїсар відповів по чески і по нїмецки і висказав подяку за приняте. Нинї розпочинають ся маневри, котрі потягнуть ся аж до середи, по чім Є. Вел. Цїсар верне до Шенбруна.

В Парижи і Льондонї розійшла ся чутка, що в справі реформ у Вірменії має ся відбути конференция европейска, на котру будуть також запрошені держави тридержавного союза. З Льондону однакож доносять, що в тій поголосцї єсть поки що лиш тілько правди, що Росия і Франция радо би пристали на то, щоби й ті держави взяли участь в згаданій справі.

Вість о присланю з Росиї до Чорногори великого числа карабінів і амуниції зробила в Білградї велике вражінє а праса сербска звертає увагу на то, що факт сей єсть доказом, що на Балканї можна сподївати ся важних подій.

Новинки.

Львів дня 2 вересня 1895.

— **Іменованя.** П. Управитель Мінїстерства судівництва іменував ад'юнкта судового Леонїда Чировского в Сяноцї секретарем Ради при окружнім судї в Сяноцї, а судового ад'юнкта Йону Сокаля в Станїславові секретарем Ради при окружнім судї в Станїславові; дальше іменував судиями повітовими: ад'юнкта судового Гуґона Ґаруса в Самборі для Устрик долїшних і ад'юнкта повітового суду Еман. Якубічку в Бучачи для Монастириск. — П. Мінїстер справ внутрішних покликав ц. к. комісаря повітового Кароля Лїдля до служби в ц. к. Мінїстерстві внутрішних справ.

Тереня в нїм залюбила ся. Бідна дївчина! Аж таки зовсїм змарнїла, вже й половини тої краси не мав нїй, що давнїйше!

— Але чого той дурний Маркиль утїк? Коли донька таки на правду була за ним, то повинен був як-раз лишити ся.

— Утїк, кажете? Ідіть геть, ви й самі тому не віруте! То старий десь єго спрятав, не що иншого! 'Мете видїти, що якогось красного дня знайдуть бідного Маркиля десь в якійсь дебрі неживого, кажу вам то наперед! Розуміє ся, що не знати, хто єго там кинув. Але то річ певна, що нїхто не чув нїчого про него. Дївчата в цїлій околици мало що не подуріють, що їм десь пропав їх хороший музика.

А що він був хороший, то мусить кождий признати, у кого очи! А який вам зручний! Довгі лїта не мали єго нї за що, але від коли знайшов собі то, що для него, то показало ся, що у него розум навіть аж в самих пальцях. Бідному хлопчискови стала ся таки кривда. Але то таки річ певна: Феликс Пренель то старий душегубець!...

Що до сего, то всї жінки і мужчини на богато миль доокола були однакової думки.

Жнива а відтак і погідний вересень минали для ґазди і ґаздинї на хуторі в черемшинї дуже поволи і прикро. Видко було, що они лиш як би з примусу сходили ся що дня з собою. Тереня, що правда опамятала ся, нїколи не вийшло з єї усть якесь гнївне або зневажливе слово, лиш заєдно сумувала — от і все.

Журила ся тим, як поводить ся Маркилеви, гризла ся і обави про него. Єї мучила непевність і недавала єї духови нї спокою нї відпочинку.

— А може він слабий? — думала собі нераз. — Не стає єму сїльского воздуха! А я певна, що він тужить, особливо вечером! Чи знайдесь хоч людина, що слухала би єго красного граня, та котра би так то гранє розуміла, як я?...

Феликс Пренель здогадував ся, що дїяло ся в серци єго доньки. — Бігми — думав він собі нераз — що я би сам дав щось за то, коли-б міг їй коли сказати: „Твому Маркилеви добре веде ся, я дістав вість про него". — А в старій як сьвіт приповідцї каже ся: „З очий, і з ґадки". Не знаю але менї здає ся, що нинї вже й на приповідки не можна спустити ся!

Але було двох людий, що дуже були тому раді, що Маркиль десь нараз пропав: старший паробок Альфонс і Левко Тонин. Для першого було то лиш заспокоєнє простої мести без нїякого кошту і він дуже хвалив ся тим, що взяв нового і недогідного слугу на роги та грозив єму, що єго навіть пробє ними, доки аж той сам таки не надумав ся і не уступив ся.

Левко Тонин позбув ся свого суперника. А найлїпшим доказом того поважаня, яке Маркиль виробив собі був в цїлій околици було то, що єго ставили на рівнї зі сьмілим пачкарем.

— В жовтни треба буде пильнувати ся — думав він собі нераз. — Хто знає, чи Тереня із злости, що красний єї Маркиль покинув єї, не віддасть ся за мене? Бодай не сьміє тепер удавати таку сьвяту, як доси.

Феликс Пренель думав собі так само, лиш що він не хотів, щоби Левко був тим, котрий би мав їй подати потїху.

— Вже найвисша пора, щоби таки на правду подумати о єї відданю — думав він одного красного вечера у вересни, коли вечеряв пізнїйше, як другі і сам один. — Она таки на правду гризе ся з лице у неї та руки такі білі як віск. Бувало о сїй порі сяде собі коло мене та балакає, коли вже упорає ся з роботою; бігми, що я би хотів, щоби знову бодай раз так зробила! — Тереню!

Молода дївчина аж кинула ся, коли почула, що батько єї кличе.

— Вам може чого потреба, тату?

— Возьми на себе капелюх, підемо на згедзґану сїножать. Хочеш? Мушу конче подивити ся, як стоїть дїло з отавою; вже цїлий тиждень не був на горі.

— Добре, тату.

— Можна бодай сказати, що она не уперта — думав собі ґазда. — Щось то иншого, що она така мовчалива.

А він знав дуже добре, що то було!

Обоє ішли мовчки стежкою на згедзґану сїножать. Вечер був красний і погідний. Малі, червоні хмарки сунули ся по небі; в долинї в селї підносили ся в гору стовпи диму і крутили ся поволи; дїти грали ся в траві та бігали за упертими козами, що не хотїли дати ся загнати домів; вершки гір були як би поволочені від послїдного проміня сонця, котре тепер поволи притахало. Здавало ся, що всюди на красній земли настав спокій і мир, лиш не було того в серци бідної Теренї. Та чи було спокійно і мирно в серци єї батька?

Молода дївчина звернула головку на бік. Їй прийшов на ґадку такий самий тихий вечер в маю, коли то она почула перший раз якусь дивну музику, що здавалось, складала ся не лиш з тонів, але й з душі і поезиї. Сама себе питала, як то могло бути, що она по тім першім вечері ще не була того певна, що полюбила не лиш саму музику, але й того, що вигравав.

— Тереню! — відозвав ся єї батько до неї і взяв єї за руку.

Она злякала ся, але не мала відваги взяти руку назад.

— Дитинко, ти від якогось часу так змінила ся та посумнїла. Знаєш, що було би для тебе добре? Мала розривка. Я тобі вже нераз говорив: тобі треба конче віддавати ся.

То називало ся у єї батька малою розривкою? Тереня не могла на то не усьміхнути ся.

— А видиш? На саму згадку о тім стає

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** видала таке оповіщенє: В наслідок утвореня самостійної рускої ґімназиї в Перемишли з руских кляс паралельних, котрі істнували при головнім заведеню, показала ся потреба розрізненя обох тих заведень що до назви, котрої мають уживати ті заведеня в своїх урядових ділaльностях. В тій цїли постановляє ц. к. краєва Рада шкільна, щоби почавши від шкільного року 1895/6 головна ґімназия, в котрій викладовим языком єсть язык польский, називала ся „ц. к. ґімназия перша“ а ґімназия з руским языком викладовим має носити назву: „ц. к. ґімназия друга“. Таку саму різницю треба задержати в числах уміщених на шапках униформових учеників.

— **Шкільні торжества в Перемишли.** Дня 3 вересня відбуде ся в Перемишли подвійне торжество шкільне — торжественне отворенє рускої ґімназиї і посьвяченє нового будинку ґімназиального. Сї торжества відбудуть ся при участи Є. Е. п. Намістника, обох владик, віцепрезидента краєвої Ради шкільної, інспектора, обох капітул, всеї ґенералїциї і урядів, як державних так і автономічних в Перемишли. Службу Божу відправить з тої нагоди епископ перемиский др. Пелеш, а посьвяченя будинку доверши̂ть епископ латиньский др. Солецкий. Потім промовляти будуть п. Намістник (віддаючи ключі директорам), директори Цеглиньский і Пйонткевич і два ученики. Серед промов хоря учеників відспівають відповідні кантати.

— **Що до кардинальства Є. Ексц. Сильвестра Сембратовича** то — як пише „Душпастир“ — вість, котру подали нїмецкі часописи єсть після достовірних вістий з Ватикану правдива. Єго Вел. Цїсар Франц Йосиф, вінуючи руску колеґію, мав виразити бажанє, що хотів би мати у себе двох нових кардиналів: епископа Стириї і руского митрополита. Бажаню сему задосить учинить ся на слїдуючім засїданю кардиналів.

— **Пригода на зелїзници.** Ц. к. Дирекция зелїзниць державних доносить: При пересуваню товарового поїзду ч. 276 дня 30 серпня на стациї в Підзамчу, наїхала льокомотива з кількома возами на віз кінного трамваю, котрий під той час переїздив через відчинену рампу зелїзничу на улици Жовківскій. З осіб нїхто не ушкоджений, лише легко ушкоджено віз трамваєвий.

— **Сім медведів** убили селяни в однім дни в Жабю. Чотирох убито при облаві в Криворівнї, а трех убили селяни на засїдках. Доохрестне населенє не памятає вже від давна такої многоти медведів, як тепер. Шкоди на кождім кроцї, а один відважний „вуйко“ кинув ся перед кількома днями в присутности Гуцулів на вола.

— **З Перемишлян пишуть нам:** В днях 23 і 24-го серпня відбула ся у нас конференция учителїв перемишляньского повіта під проводом інспектора шкільного п. Володимира Вітошиньского. По богослуженю зібрало ся около 100 участників учителїв, учительок і сьвящеників обох обрядів в гарно прибраній сали шкільній, де п. староста Янер представив зібраним новоіменованого інспектора п. Вітошиньского. По тій промові забрав слово п. інспектор і в гарній бесїдї піднїс вагу учительского звaня, вазначив становище народного учителя в суспільности і вказав дорогу і цїль, до котрої повинен кождий учитель стреміти. Відтак зачеркнувши, яку цїль мають такі конференциї взагалї, а нинїшна в особенности, висказав вдячність для правительства за правдиву опіку над просьвітою і піднїс трикратний оклик в честь Цїсаря, котрий присутні з одушевленем повторили. З ряду забрав голос п. Райхерт, управитель школи в Вижнян, подякував щиро п. старості за правдиво батьківску опіку над школами і учительством в тутешнїм окрузї. Наради конференцийні відбули ся з надзвичайною повагою і тактом, що підносимо на честь цїлого учительства і провідника конференциї. При спільній і скромній перекусцї зібрано кількадесять зр. на фонд запомоги для бідних товаришів по званю і вислано телеґраму до бувшого інспектора п. Лешеги. — *Неучитель.*

— **В процесї о обманьство** в Вадовицях — о котрім ми оногди писали — запав в четвер вирок. По переведеній розправі признав суд винвим Юлїя Ясельского і засудив єго на 6 місяцїв вязниці і на відшкодованє 24 зр. дирекциї північної зелїзниці та 110 зр. дирекциї державних зелїзниць. Других обжалованих увільнено. Ясельский приймив вирок.

— **Нова весна.** Незвичайне явище нової весни подивляють тепер Варшавяки. Именно в публичнім огородї при ул. Сенаторскій покрили ся каштани другий раз новим листєм і цьвітами. З того явища виводять старі люди віщованє, що тепло ще довго потреває і що будемо мати суху і погідну осінь.

— **Нещастна пригода.** При будові касарнї при ул. Ветеранів у Львові завалило ся в суботу перед полуднем руштованє, в наслїдок чого упали і потовкли ся ся два мулярскі помічники і чотири робітницї, з котрих одна вивихнула ногу. В тій справі зарядженo карне слїдство, бо показало ся, що руштованє стояло на перегнилих бальках.

— **Убийство.** В Проскурові, на росийскім Подїлю, арештовано трех молодих дїдичів: Александра, Николая і Івана Шпановских за убите пастуха Сорочиньского, котрий їм украв гроші. Лїкарскі оглядини виказали, що Сорочиньский помер від побитя зелїзним друком. Отець арештованих, дуже маючий чоловік, хотів зложити за синів 80.000 рублїв кавциї, але судові власти не приймили єї.

— **Робота листоносів.** Щоби зміряти, кілько то кроків робить листонос щоденно, уживано в Нїмеччинї осібного інструменту. В однім тижни припадало на день, в котрім було дуже богато роботи, 53.660 кроків, а на найлекший день 46.895 кроків, значить листонос робить пересїчно денно 52.000 кроків, т. є. 5 і пів нїмецких миль. Коли зважить ся, що велика часть тих 5 до 6 миль денних припадає на ходженю по сходах і горбах, то треба признати, що служба листоносів не належить до найлекших.

— **Померли:** Теофіль Бережницкий, радник висшого суду краєвого і президент „Днїстра“, в Дорі, в пятницю, на удар серця.

Телеграми.

Буданешт 2 вересня. Конференция епископів під проводом примаса Вашаріого радила вчера чотири години над справою послания пастирского.

Петербург 2 вересня. Холера на Волини ширить ся дуже сильно. Після урядового справозданя було там від 11 до 17 серпня 2025 випадків занедужаня а 713 випадків смерти.

тобі веселїйше. Я вже й вишукав тобі знамениту пару, сина....

— Тату, — перебила єму Тереня і ставула — шкода вашого заходу. Я не кажу, що не хочу віддавати ся, ба, я воліла би навіть віддати ся, як нї. Але коли вже маю коли змінити моє прізвище, то я хотїла би — — знаєте, як хотїла би я називати ся?

— Не кажи! — сказав він. — Менї не треба того знати!

Він аж майже бояв ся того, що раз вимовлене голосно імя готове ще зробити примусовий вплив на відносини.

— Хочу називати ся Тереса Оверне. Я люблю Маркиля, тепер знаю вже напевно.

— Тебе годї розважати — відповів він.

Але більше вже не говорив нїчого. То не було єго звичаєм, о чімсь довго розправляти. І батько з донькою, як мовчки вийшли, так і мовчки вернули назад до хутора, не видївши навіть здалека отави, задля котрої були вийшли.

Тепер настала пора для Левка Тонина взяти ся на всї способи, так, як то він був собі постановив. Було то з початком жовтня і Феликс Пренель почав лагодити ся до осїнного походу, значить ся, приготовляти цїлий ряд посилок, що мали перепачкувати через границю призбираний сир у великих пивницях.

На четвер вечером скликав він до хутора в черемшиві всїх своїх „польних коників“, що служили за передну і задну сторожу. Рано з'явив ся там сам Левко Тонин.

— Якжи в тебе пильний! — відозвав ся до него Феликс Пренель, що виміряв якусь направу коло мура при хуторі. — Ти рано сходив ся! Витай же! Іди до хати та кажи дати собі склянку вина!

— Насамперед маю щось з вами поговорити.

То треба було Левкови Тонинови признати, що він майже завсїгди приступав просто до дїла.

— Ну, то говори!

— Ґаздо, нинї мусить справа станути ясно межи нами, довше так не може бути. Менї вже двайцять і пять лїт і я хочу стати собі господарем. Ви то давно знаєте, що я панну Тереню люблю — віддасьте єї за мене?

Настала хвиля мовчанки. Левко Тонин вліз єму з своїм сватанєм так нагло і несподївано на карк, що навіть сам хитрий Феликс Пренель не знав способу, як викрутити ся від відповіди на так рішучо поставлене питанє.

— Та бо ти таки зараз ніж до горла прикладаєш! — сказав він силуючись до сьміху.

— Бо таки так. Віддасьте, чи не віддасьте?

— Та не квап ся так, мій хлопче. Подумаємо о тім.

— Лиш не думайте довго, коли ваша ласка. Бо скоро я вам не пригожий на зятя, то й зараз можете шукати собі капітана для своїх польних коників, котрий би готов був не спати по ночах, лазити карколомними стежками, виставляти своє житє на небезпечність та придатний був до всего иншого.

Того було вже трохи за богато. Феликс Пренель встав від своєї роботи і випростував ся.

— Коли ти так зачинаєш зі мною говорити, то не потребуєш аж до завтра рана чекати на відповідь. Та й зять же був би з тебе для мене, що старшував би наді мною! Менї ще того не хоче ся, щоби мене хтось викидав з власної хати, я таки в ній лишу ся, коли позволиш. — А що-до иншого, то я свого часу знав ся добре на тім ремеслї, та й тепер ще знаю коли потреба. Отже щасливої дороги, мій друже!

— Пожалуєте ще того — сказав на то Левко Тонин, коли вже відходив.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничних

важний від 1 мая 1895, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Скольго і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00	—	8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам.	2·13	9·44	—	8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50	—	—	1·32	7·37	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	6·17	—	—	—
Стрия	—	—	—	12·05	8·10	1·42	—
Скольго і Стрия	—	—	—	9·16	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., на то львівскім годинику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.